

Prințesa de Iasomie

Camelia Oprea

Florile de pădăii
Își făcură pălării
Din mătăsuri albe, șic,
Și din fir de borangic.

Una-i dulce ca o rază
Și adesea se visează
Zână, preafrumoasă fată,
Răsărită-n val de apă.

Dar cum galbenă-i chilia,
Se trezește pădăia
Cu un fluture albastru
Și tăcut ca un sihastru.

Și acesta o mângâie
Cu mânuțe și călcâie.
Pădăia iar tresare
Când se vede miez de soare.

Îi e dat acum să fie
Prințesa De Iasomie
Sub o tufa naltă, albă
Unde soarele-o desmiardă.

Mai târziu, la asfințit,
O furnică a-ndrăznit
Și-și făcu culcușul moale
În inima de petale.

Nu vă spun ce a visat,
Dar furnica e-mpărat
Cu coroană aurie
Și pietre de iasomie.

Păpădie, iasomie,
Vreți să-mi spuneți ceva mie?
Care-i zână, care-i stea,
Ca să scriu povestea așa.